

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล นางสาวอารยา สัมพันธ์พงษ์ รหัสบุคคล 004185

เบอร์โทรภายใน 02-2004586 เบอร์โทรมือถือ 061-8191664 Email Address arayatai59@gmail.com

หน่วยงาน หอผู้ป่วยในพิเศษ 75

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด) งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์

*ชื่อ-สกุล นางสาวอารยา สัมพันธ์พงษ์ รหัสบุคคล 004185

(ผู้ที่ได้รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☐ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง จากใจเขา...สู่ใจเรา

จ๊ีบ จ๊ีบ จ๊ีบ เสียงนกน้อยปลุกฉันให้ตื่นขึ้นมาในเช้าวันที่บรรยากาศสดชื่น แจ่มใสวันนี้ ครบ 14 วันที่ฉันได้ตัดรังไขข้างซ้ายออกไปแบบไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2564 ที่ผ่านมา หมอนัดให้ฉันมาฟังผลชิ้นเนื้อและตรวจดูแผลผ่าตัดบริเวณหน้าท้อง เมื่อถึงเวลานัด ฉันได้เข้าไปพบแพทย์ด้วยหน้าตาอึมครึม หมอได้พูดคุยเล็กน้อยและขอตรวจดูแผลผ่าตัด หมออ่านผลชิ้นเนื้อแล้วเดินหายไปที่ซักฟัก ปลอบให้ฉันอยู่ในห้องเพียงลำพังครู่ใหญ่ จากนั้นแพทย์คนที่ตรวจเดินมาพร้อมกับอาจารย์แพทย์ ฉันเริ่มสงสัยแต่ไม่ได้คิดอะไร จนอาจารย์แพทย์พูดขึ้นว่า “หมออ่านชิ้นเนื้อพบว่าเนื้อที่ไม่ค่อยดีนะค่ะ แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดีคือเราเจอมันก่อนในระยะแรกๆ เราอาจจะรักษามันทัน เคียวหมอจะให้คุณทำเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ดูความก้าวหน้าของโรคก่อนนะค่ะ” เมื่อฉันได้ยินคำบอกกล่าวจากอาจารย์แพทย์ ฉันรู้สึกหัวใจฉันเย็นยะเยือก ทุกอย่างรอบตัวเงียบสนิท จนพยาบาลมาบอกให้ไปทำนัดเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ฉันก็ทำตามด้วยการไปทำนัดให้เรียบร้อย หลังจากนั้นก็โทรหาเพื่อนที่ทำงานอยู่ห้องผ่าตัด บอกว่าตรวจเสร็จจะเดินไปหา หมอนัดให้ทำเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ เพื่อวางแผนการรักษา ฉันคิดอยู่ในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันเป็นมะเร็งหรือไม่ ฉันนั่งรอเพื่อนที่หน้าห้องผ่าตัดอาคารหลักพักใหญ่ เมื่อเพื่อนเดินออกมาฉันปล่อยโฮออกมาทันที โดยที่ไม่สนใจคนรอบข้าง ฉันร้องไห้เหมือนคนเสียสติ ปากบอกเพื่อนว่า “ฉันเป็นมะเร็งแกล้งฉันเป็นมะเร็ง” เพื่อนได้ปลอบใจฉัน พร้อมกับร้องไห้ตามไปด้วย พอได้สติเลยบอกกับเพื่อนว่าจะกลับไปห้อง เมื่อถึงห้องเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันไม่อยากคุยกับแม่ ไม่อยากรับโทรศัพท์ แต่ต้องกดรับ ฉันกลืนความรู้สึกไว้แล้วพูดกับปลายสาย “สวัสดีค่ะแม่” “แม่ถามกลับทันทีที่เป็นไงบ้างหมอยังไงบ้างลูก” แค่นั้นเอง ความรู้สึกนั้นมันเก็บไว้ไม่ได้แล้ว ฉันร้องไห้แล้วบอกกับแม่ว่า “แม่หนูเป็นมะเร็ง เมื่อแม่ได้ยินเช่นนั้น แม่ร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่ฉันก็ปลอบใจแม่ไปว่าไม่เป็นไร มันมีทางรักษา หมอจะรักษาให้หายแม่ไม่ต้องกังวลนะ” ฉันรู้ แม่ไม่ได้คลายกังวลหรอก แต่ก็ต้องปลอบใจกันไป หลังจากนั้นฉันโทรแจ้งหัวหน้าหอผู้ป่วยที่ฉันทำงานอยู่ให้รับทราบถึงอาการป่วยของฉัน หัวหน้าของฉันตกใจ เพราะไม่คิดว่าการผ่าตัดในครั้งนี้จะทำให้ฉันถึงขั้นป่วยเป็นมะเร็ง หัวหน้าให้กำลังใจมาพูดคุยและให้พี่พยาบาลผู้ตรวจการที่เคยทำงานด้านนี้เวชมาคุยให้กำลังใจ ทำให้จิตใจฉันคลายกังวลไปได้บ้าง

การรักษาได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากทำ CT Scan หมอบอกว่าเชื้อมะเร็งยังไม่กระจายไปยังอวัยวะส่วนอื่นๆ การรักษาด้วยการให้ยาเคมีบำบัดทั้งหมด 6 ครั้ง แต่ยาเคมีบำบัดที่ใช้ในการรักษาด้านนี้โดยเฉพาะมะเร็งรังไข่เป็นชนิดที่แรงมาก ผลข้างเคียงที่เกิดจากยาเคมีบำบัด ผมจะร่วตั้งแต่การให้ยาเคมีบำบัดครั้งแรก มีคลื่นไส้อาเจียน เบื่ออาหารอ่อนเพลีย ซาปลายมือปลายเท้า ฉันรู้สึกกลัวและกังวลมากๆ ฉันเคยแต่ดูแลผู้ป่วยที่ให้ยาเคมีบำบัด เห็นผู้ป่วยทุกข์ทรมานไม่สุขสบาย จากการได้รับยาเคมีบำบัด รวมถึงอาการคลื่นไส้อาเจียน อ่อนเพลียจนไม่มีแรงเลยคิดถอดใจและไม่อยากรักษาต่อ แต่เมื่อกลับมาลองคิดดู รมมีทั้งแม่ พี่ๆ น้องๆ ที่รักและคอยให้กำลังใจ เราเลยต้องลุกขึ้นสู้กับการให้ยาเคมีบำบัด ครั้งแรกผ่านไปได้ด้วยดี แต่พอ 10 วันหลังจากนั้น มีผื่นขึ้นตามตัวเหมือนฉันเป็นโรค

Stevens-Johnson Syndrome ซึ่งเป็นกลุ่มอาการทางโรคผิวหนังชนิดหนึ่ง เป็นปฏิกิริยาแพ้ยาที่รุนแรง เกิดผื่นแพ้ที่ผิวหนัง เกสักรสรู้ว่าเป็นผื่นแพ้จากยาเคมีบำบัด และอีก 1 สัปดาห์ต่อมา ผมฉันเริ่มร่วงเกือบทั้งศีรษะ จึงต้องโกนผมทิ้ง ฉันรู้สึก เครียด เศร้า ไม่มั่นใจ เพราะสภาพร่างกายและภาพลักษณ์ของฉันได้เปลี่ยนไป ฉันผอมลง ไม่มีผม ไม่มีคว่ำร่างกายอ่อนแอลงประสิทธิภาพในการทำงานลดลง แต่ทุกๆ คนในเวิร์ดและเพื่อนที่ห้องคอยปลอบใจฉันและให้กำลังใจฉันอยู่เสมอ ฉันจึงไม่คิดยอมแพ้ และฉันต้องสู้กับโรคร้ายนี้ให้ถึงที่สุด การให้ยาเคมีบำบัดในแต่ละครั้ง ฉันต้องเจ็บตัวทุกครั้ง ต้องเจาะเลือดดูค่าผลเลือดต่างๆ ก่อนให้ยาต้องแทงเข็มให้น้ำเกลือและยา บางครั้งโชคดีแทงเข็มได้ครั้งเดียว บางครั้งโชคไม่ดีเส้นหาย เส้นเลือดเล็ก ต้องแทงเส้นเพิ่มหลายครั้ง เป็นแบบนี้ตลอดการให้ยาเคมีบำบัดทั้ง 6 ครั้ง บางรอบการให้ยาเคมีบำบัด กลับมาพักที่ห้อง รู้สึกอ่อนเพลียมากๆ ฉันเกือบวูบล้มในห้องน้ำ ตัวเขียวช้ำก็มี กินอาหารไม่ได้ไป 3-4 วันก็มี นอนทั้งวันก็มี จนบางครั้งฉันคิดว่าฉันจะรอดปลอดภัยอดทนให้ยาครบหรือเปล่า เพราะฉันทรมาณเหลือเกิน ถึงตอนนี้ฉันเข้าใจผู้ป่วยแล้วว่าแต่ละคนที่ป่วยเป็นมะเร็งแล้วมารับการรักษาพวกเขาทุกข์ทรมานแค่ไหน เขาเข้มแข็งแค่ไหน และเขาต้องการกำลังใจมากแค่ไหน ฉันบอกกับตัวเองเลยว่า เมื่อเวลากลับมาทำงานฉันจะดูแลและคอยให้กำลังใจผู้ป่วย เพื่อที่ผู้ป่วยจะได้มีกำลังใจที่เข้มแข็งเพื่อต่อสู้กับโรคร้ายนี้ เหมือนกับที่ฉันกำลังต่อสู้อยู่

สุดท้ายนี้การรักษาของฉันได้สิ้นสุดลง ให้ยาครบทั้ง 6 ครั้ง และได้รับการผ่าตัดครั้งที่ 2 ผ่านไปได้ด้วยดี ผลขึ้นเนื้อไม่พบเชื้อมะเร็งอีก ผล CT Scan ครั้งที่ 2 ไม่มีเซลล์มะเร็งลุกลามหรือกระจายไปยังอวัยวะอื่นๆ ในร่างกาย หมอนัดตรวจทุก 3 เดือน ตอนนี้ฉันหายเป็นปกติแล้ว ฉันเชื่อว่าฉันหายแล้ว และฉันจะส่งต่อความรู้สึกนี้ไปให้ผู้ป่วยที่ฉันดูแลอยู่ให้พวกเขามีกำลังใจและต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป

ลงชื่อ นางสาวอารยา สัมพันธ์พงษ์

ลงชื่อ นางสาวณัฐนิชา ชัยยุทธ

หัวหน้าหอผู้ป่วยพิเศษ 75

สังกัด งานการพยาบาลผู้ป่วยใน

ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ โรงพยาบาลรามารักษ์

28 เมษายน 2565